

Sygn. akt I CSK 445/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa M. H.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania
i zasądza na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił częściowo, na skutek apelacji pozwanego, wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 czerwca 2012 r., obniżając zasądzoną nim kwotę. Powódka – M. H., dochodziła od Skarbu Państwa – Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi odszkodowania za wydanie z naruszeniem prawa decyzji administracyjnej o nacjonalizacji nieruchomości należącej do jej poprzedników prawnych. Podstawę zmiany orzeczenia w postępowaniu apelacyjnym stanowiło przyjęcie jako podstawy obliczenia odszkodowania wartości nieruchomości z chwili przejęcia jej na własność Skarbu Państwa, nie zaś z chwili obecnej (zgodnie z jej przeznaczeniem w planie zagospodarowania przestrzennego).

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę, która zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa materialnego określających wysokość rekompensaty za szkodę (zwłaszcza wyrządzoną nacjonalizacją mienia), wnosząc na tej podstawie o częściowe uchylene zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie – o jego uchylene i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, a w każdym wypadku – o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c.) i potrzeby wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c.).

Wskazując na pierwszą z tych przesłanek skarżąca sformułowała sześć problemów, które w istocie rzeczy skupiają się wokół dwóch kwestii: możliwości uznania przeznaczenia nieruchomości w planie zagospodarowania przestrzennego za element jej „stanu” w rozumieniu art. 4 pkt. 17 u.g.n. oraz dopuszczalności ustalenia odszkodowania za wydanie decyzji administracyjnej z naruszeniem prawa

w postaci świadczenia pieniężnego (wobec braku możliwości restytucji naturalnej) według jej wartości z chwili powstania szkody. Na tle dyspozycji art. 363 § 2 k.c. i 361 § 2 k.c. – określających zakres odpowiedzialności za czyn niedozwolony – oraz art. 160 § 1 k.c., kwestia ta nie budzi jednak istotnych wątpliwości, które odpowiadałyby przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. W swojej obszernej argumentacji skarżąca poszukuje wprowadzie punktów odniesienia do wykładni tych przepisów w innych obszarach systemu prawa, żaden z nich nie wywołuje jednak – na tle rozpoznawanej sprawy – poważnych niejasności, których wyjaśnienie wymagałoby wypowiedzi Sądu Najwyższego (a zwłaszcza, jak sugeruje skarżąca, oceny, czy możliwe jest kreowanie wyjątku od tych regulacji i orzekanie o należnym odszkodowaniu zgodnie z aktualną wartością nieruchomości, nie zaś jej wartością w chwili wyrządzenia szkody).

Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przemawia także odwołanie się przez skarżącą do rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych i administracyjnych co do traktowania aktualnego przeznaczenia nieruchomości w planie zagospodarowania przestrzennego jako kryterium ustalania wysokości odszkodowania za znacjonalizowaną nieruchomość. Na tle wskazanego wyżej braku obiektywnych wątpliwości co do sposobu określenia wysokości odszkodowania w rozpoznawanej sprawie, stwierdzenie występowania tych rozbieżności ma jednak znaczenie drugorzędne. W konsekwencji, ewentualne rozbieżności w tym zakresie w dotychczasowym orzecznictwie nie uzasadniałyby samodzielnie konieczności weryfikacji zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym. Ponadto, powołane przez skarżącą na dowód tych wątpliwości wyroki Sądu Najwyższego (z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 576/09, nie publ. oraz z dnia 14 czerwca 2013 r., V CSK 388/12, nie publ.) trudno w bezpośredni sposób powiązać z istotą problemu wskazywanego w treści skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 i art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.